

RETRATS DEL NATURAL
IGNASI TERRAZA
MÚSIC

(117)

FRANCESC MELCION

Al piano, la música és llum

TONI VALL
BARCELONA

Casa seva és clara i diàfana, hi entra bona llum i hi ha pocs llocs on es pugui xocar. Uns quants bastons estratègicament col·locats, les lleixes amb discos de jazz i un metrònom, objecte que sempre transmet una estranya i serena tranquil·litat.

Hi ha també un pòster de Louis Armstrong a Roma el 1959, unes fotos d'Ella Fitzgerald i Duke Ellington de quan van visitar Barcelona el 1966, una de Hank Jones molt gran i una altra més petita de Tete Montoliu, figura molt important als inicis de la carrera d'Ignasi Terraza, un dels millors músics de jazz del nostre temps, privat de la visió com el gran Tete i dotat com ell de la divina clarividència de crear bellesa assegut davant del piano, amb la intuïció i el talent manifestant-se en el moviment dels seus dits, lleugers i gràcils, que compassadament imaginaven música, regalen el tresor immens de la creativitat.

Mentre li fan fotos seu al piano i les mans li van soles. Està improvisant, toca com respira, amb la naturalitat de l'artista en plenitud. Ell acumula ja una carrera de dimensió internacional, ha tocat amb els mi-

llors músics de jazz del moment senzillament perquè també ell és un dels millors. Aquests dies encara porta el seu disc *Imaginant Miró* pels escenaris mentre enllesteix el nou, que apareixerà el mes que ve. Es dirà *Tête-à-Tête*, un duet de dos pianos amb el pianista holandès –també cec– Bert van den Brink. L'homenatge a Montoliu és més que evident.

La seva trajectòria, com totes, té referents i influències, que s'han infiltrat al llarg dels anys entre l'afany autodidacte d'algú que de ben jove es va sentir captivat per l'embruix inexplicable del jazz, capaç d'il·luminar la més espessa de les foscores. També la seva imprevista foscor, domada amb coratge i sense treva, esdevinguda inspiració.

No recorda que la seva infància fos especialment musical, li agradava més pintar i dibuixar. Als deu anys comença el ràpid i implacable procés de pèrdua de visió, a partir de la degeneració dels petits capil·lars de la retina, que provoquen coàguls que progressivament van minvant la visió. Recorda que ho va viure com una malaltia corrent, que té un inici i un procés de curació. La diferència és que el final va ser dur, no hi havia guariment possible i es va quedar cec.

L'entrada molt immediata a l'escola de l'ONCE i el ràpid i necessari aprenentatge de les preceptives tèc-

Talent
Ha tocat amb els millors músics del moment perquè ell també ho és

Novetat
El mes que ve publicarà el disc *Tête-à-Tête*, en homenatge a Tete Montoliu

niques de mobilitat i de lectura amb sistema Braille van intervenir decisivament en l'assumpció i normalització de la ceguesa: “Quan veus que no ets únic, que hi ha més gent amb la teva mateixa situació, és revelador i t'espaviles. T'adones que no ets tan excepcional com et pensaves”.

Cap als dotze anys un amic li va ensenyar una cançó amb l'orgue elèctric i de manera quasi imperceptible el neguit de la música se li va instal·lar a dins. Amb el piano de la seva àvia no va parar fins que, només amb la intuïció, va aconseguir recrear la mateixa tonada. Així comença la seva història d'amor amb el piano i poc temps després entra al conservatori i coneix la música clàssica. De seguida, però, descobreix el jazz i veu clar que és allò el que li interessa, el que el commou i l'impulsa a aprendre'n pel seu compte escoltant discos de Charles Thompson, Oscar Peterson, Sonny Rollins i Louis Armstrong. Va ser l'afinador del seu piano, el senyor Pasqual, qui en veure l'Ignasi improvisar va pronunciar el nom de Tete Montoliu.

La coneixença mútua va ser del tot profitosa, Tete li va deixar llibres i partitures amb sistema Braille, es va convertir en l'acompanyant al piano de la seva esposa –cantant de boleros– i en professor del seu nét. Tot plegat va confluïr en la certesa que les limitacions físiques no són obligatòriament limitacions creati-

ves i, per descomptat, que el jazz, tot llibertat, era l'univers que el feia sentir millor.

Va ser un procés en paral·lel a un altre. La perspectiva d'estudis superiors semblava reservar-li la carrera de dret –era una sortida habitual entre el col·lectiu invident– però com que és bo en les ciències opta per un cop de timó i es decanta per la informàtica i completa els estudis a la UB, i es converteix en el primer cec que ho aconsegueix a l'estat espanyol. Tres anys de feina com a informàtic de l'ONCE són una molt bona experiència, però arriba el moment en què ha de decidir si la música –ja fa bolos en sortir de la feina– ha de ser o no l'essència de la seva vida. És un moment especialment sensible que coincideix amb la paternitat i l'elecció, en efecte, és la bona.

Una trentena de discos

La seva carrera musical parla per si sola. Compositor incansable, amb els diversos grups que ha tingut ha enregistrat més d'una trentena de discos, des del 2005 amb el seu propi segell discogràfic. Sent la música ben endins, molta memoritzada –és l'únic sistema possible si estàs privat de la visió– i molta ensenyada com a professor, faceta especialment enriquidora i inspiradora: “La música està viva”, exclama l'Ignasi. Música viva, llum de vida. —